

Tredje søndag etter pinse

Matt 9:35-10:8 (9-23) (1 Mos 18:1-15 (21:1-7); Sal 116:1-2, 12-19; 2 Mos 19:2-8a; Sal 100; Rom 5:1-8)

Tekstrekken beveger seg videre i Jesu jordeliv, og fokuset denne søndagen er kallelsen av disippelflokken. Dette markerer en viktig overgang fra fokus på Jesu tjeneste alene – til at disiplene får ansvar. I tillegg til Matteus har leseren allerede blitt presentert for Peter, Andreas, Jakob og Johannes. Nå får vi navnene på resten av disippelflokken, ytterligere syv menn.

Før dette får vi foranledningen for *kallelsen av disipler*: Jesus ser et enormt behov! Hans svar på det behovet er å *kalle til tjeneste!* («Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden») Bildet er meget treffende. Vi ser for oss en bonde som ser utover sitt enorme åkerlandskap. Her er høsten moden – og bonden trenger arbeidere! Jesu oppgave er dermed ikke å gjøre innhøstningen, men å kalle arbeidere til tjeneste så *de kan gjøre den*. I denne kallelsen ligger det *autoritet* og *makt* til å gjøre de tingene han kan gjøre. Det nevnes utdrivelse av onde ånder, samt helbredelse av syke. Ytterligere én oppgave legges på disiplene i vers 10:8, nemlig oppvekkelse av døde. Disiplene blir en forlengelse av Jesus, ikke ulikt hvordan han er en forlengelse av Faderen (jf. bidet av kroppen og lemmene 1 Kor 12, Rom 12).

Å lese versene om mirakler og overnaturlige manifestasjoner er vanskelig for mange av oss i den vestlige verden. Noen av oss har opplevd helbredelse, men sjeldnere har vi hørt om oppvekkelse av døde. Demonutdrivelse er nærmest kontroversielt å snakke om. Det vi uansett må forholde oss til, er at dette var en opplevd virkelighet i Jesu kontekst og samtidig, og at *mennesker ble satt fri* av den kraft som fulgte Jesus og hans disipler.

Jesus gir en tilsynelatende viktig beskjed i vv5-6. Han gir klar beskjed om at disiplene kun skal forholde seg til det jødiske folk. Her er det viktig å merke seg at vi befinner oss før pinsedagen. De gode nyhetene skal først presenteres for Israels hus. Som tegn skal disiplene utføre mirakler. Først etter oppstandelsen og Åndens komme er evangeliet tilgjengelig for *alle mennesker*.

Tekstavsnittet i parentes (vv9-23) kan også kommenteres. Her følger en veiledning gitt til de Jesus sender ut i tjeneste. Slik arbeidere instrueres før innhøstning blir disiplene instruert i hvordan de skal utføre sin tjeneste. De skal reise nøysomt, med minimalt av eiendeler. Videre gis det instruks om hvordan de skal være vennlige mot de som er vennlige, og ikke dvele der hvor de blir avvist. I det siste tekstavsnittet kommer en skremmende advarsel: De som stoler på Jesus, må regne med forfølgelse.

Vi vet at kristne ble forfulgt i døden av nidkjære jøder som f.eks. Paulus (Apg 8:1). Dette siste avsnittet er et marerittperspektiv som ble realisert under kristenforfølgelsene i Romerriket, og har forblitt altfor virkelig i forskjellige deler av verden.

Mot slutten av teksten kommer en slående bemerkning: Disiplene vil ikke bli ferdige med byene i Israel «før menneskesønnen kommer». Det var nok utsagn som dette som gjorde at de første kristne levde i en forventning om at Jesus ville returnere i deres levetid.

De andre tekstene er mange, men en hovedlinje handler om tillit til Guds løfter. Fortellingen om løftessønnen Isak (1 Mos 18) og kallet inn i paktsforhold med Gud (2 Mos 19) vitner om at vi kan stole på Gud når han *gir oss løfter*. Vi vet jo at paktsforholdet med israelittene var skjørt, og at de brøt pakten gjentatte ganger. Da vitnes det i Romerbrevsteksten (5:1-8) om den nye pakten, en

pakt som Jesus Kristus holder *alene* i kraft av sitt blod. Denne pakten holder han i fritt og uten vederlag – og han er trofast selv om vi er troløse (2 Tim 2:13).

Temaer

Disippelskap er i prinsippet å sette sine armer og bein til disposisjon for Mesteren. Perikopen gjør det uttrykkelig klart hva forholdet mellom «høstens herre» og hans arbeidere er. Han virker gjennom dem – og lar seg ikke begrense av normale menneskekropper. På hans ord vil grenser krysses på overnaturlig vis, til tegn for alle som ser det.

Vi er kalt til å tjene vår neste. Hvordan kan vi i vår tid bidra til å sette mennesker fri fra plage? Mange som strever med å akseptere det overnaturlige snakker heller om *avhengighet* i form av eksempelvis rus, gambling eller sex. Det er i høyeste grad sakssvarende å trekke inn slike ting. Det er makt i Jesu navn, og det fellesskapet vi inviterer til, kan hjelpe mennesker ut av sine vanskeligheter.

I de siste tekstavsnittene aktualiseres forfølgelse og martyrium av kristne. Her finnes flere som jobber med problematikken – i Norge finnes organisasjoner som Åpne dører og Stefanusalliansen. Man kan selvsagt strekke trosfølgelse til en *generell* problematikk og snakke om Amnesty.

I Skandinavia blir vi kristne ikke forfulgt for vår tro, selv om vi gjerne får gjennomgå i kommentarfeltene. Kan vi likevel se for oss en tilværelse hvor vi må lide for Kristi navn? Er det situasjoner hvor vi faktisk må lide for å stå for en kristen grunnsannhet? I Norge har vi hatt saker hvor kristne har valgt å ansette papirløse. Vedkommende så det som en kristen plikt å hjelpe. Saker som dette kan sette tanker i sving. Hvor går grensen, og står vi fritt til å påberope oss evangeliet for sivil ulydighet?

En metodistisk forståelseshorisont

John Wesley var tydelig på at den kristne tjenesten er ikke bare teoretisk, i form av undervisning og forkynnelse, men også *praktisk*! Helbredelse er også en del av kallet vårt. Vi skal våge å be om Guds inngripen i enkeltmenneskers liv, gjerne ved håndspåleggelse (jf. Mark 16:18). I andre sammenhenger kan mennesker trenge *praktisk hjelp* ut av en konkret situasjon. Diakonien, omsorgen for mennesker skal ikke bare fokusere på ånd og sjel, men også kropp.

Spørsmål til ettertanke

Hva trenger mennesker i vår kontekst, vårt lokalmiljø å settes fri fra?

Hva er besettelse i dag? Kan man snakke om besettelse i klassisk forstand?

Hvordan kaller Jesus til disippelskap i dag?